

tafel en hervatte zijn werk van den vorigen dag.

En het was met een fellen ijver dat hij dezen avond verder arbeidde en in regel na regel de juiste beteekenis der vreemde woorden vond, om dan telkens weer te zoeken naar de schoonste schikking der zinnen en versmaten, tot de toover van het rythme hem geheel en al beving en hem alles rond zich deed vergeten....

Laura voelde de verlatenheid van elken avond stijgen, nu zij Roland van nieuws af aan gebogen zag over zijn arbeid, maar te zelfder tijd rees heftiger dan ooit de vrees dat zij dezen avond sterven zou. Alreeds had zij zich niet meer kunnen beheerschen en in wanhoop zich aan hem vastgegrepen, als om hem blijvend te omklemmen, tot zij in doffe berusting, en een nieuwe onmacht nabij, zijne handen om de hare gevoeld had, die krachtloos terugvielen in haar schoot....

En nu had zij haar volle bewustzijn herkregen en zij hoorde de suisende eenzaamheid en de enkele donkere geluiden buiten het huis en zij zag alles zoo wonderhelder en vreemd omlicht. Dicht bij de lamp ontwaarde zij Rolands hoofd met het dichte, donkere haar over de boeken gebogen, zijn vingers die de woorden aanwezen en de hand die schreef. Zij dacht er aan hoe hij haar eens verteld had, dat hij arbeidend, zich zoo zeker en zoo veilig wist in den antieken tijd, in de wereld der ouden, hoe het hem was, alsof geest en lichaam als van een goudig, warm licht doorschitterd en vele malen levenskrachtiger, veelvuldige triomfen vierde, waarvan later de schoone afschijn de stille en doode, plichtmatige arbeidsuren in den dag nog verhelderde. Hoe smartelijk voelde zij als een zwart onheil de verschrikking van haar trage zieltoegen, hoe ontzettend en vervaarlijk nabij dreigde het duister van den dood, dat peillooze ongewetene. Maar de angst daarvoor had haar niet bevangen, die was naarmate zij zwakker en zwakker voor haar leven geworsteld had, altijd min-

der geworden, en het was niet anders meer dan bange en gelatene verwachting die haar nu nog bekleemde. Maar terwijl zij roerloos zittend, de bladen van het boek betastte en staren bleef naar Rolands bewegende en schrijvende handen, gleed onmerkbaar alle vervaardheid uit haar heen en zij moest op eenmaal denken aan de vreemde teekeningen van Rolands gestorven vriend. Vergeefs zocht zij te verklaren, hoe het mogelijk was, dat hij, de buitensporige, zoo vaardig portretten gemaakt had. Met veel inspanning het hoofd oprichtend, keek zij naar haar beeltenis, die boven Rolands schrijftafel hing. Zij dacht er aan hoe later andere menschen dit portret zouden zien, hoe ook Roland het bezien zou als de beeltenis eener gestorvene.

Het was alsof er iets uit het portret haar tegenlichtte, iets dat zij, zonder het te vatten, toch even met hare zinnen had aangeroord, maar dat van haar weer weggeglip was en dat zij nimmer meer kon grijpen. En eenige oogenblikken later, terwijl zij trachtte te luisteren naar heel verre en bijna onhoorbare geluiden die er buiten het huis doolden, en naar het suizen van de stilte in de kamer, vermocht zij nauwelijks meer zich te herinneren, waarom zij naar het schilderij gekeken had, en zij besefte hoe alreeds in haar wezen alles wisselde en zich gereed maakte voor groote veranderingen.

Toen, op eenmaal kwam uit een vage warreling van gewaarwordingen en gedachten een hernieuwde angst om Rolands verlatenheid haar allersmartelijkst bevangen. Heel haar liefdeleven ging als een droom voorbij en telkenmale als zij trachtte een schoone gebeurtenis te laten duren, om er het teedere van te behouden, trok het haastig van haar weg en wisselden de beelden sneller, totdat ze eindelijk samendrongen tót grauwe vormen, waaruit de wanhoop opdoemde om de troosteloosheid van het leven des geliefden die alleen zou zijn.

En door den nevel van snel elkander